

p. 520 e. ὄντινα ἂν τις τρόπον ὡς βέλτιστος εἶη.

ὁ Ἀριστοτέλης τὸ πρακτικὸν διαιρεῖ εἰς ἠθικὸν καὶ οἰκονομικὸν καὶ πολιτικόν. ἰδοὺ δὲ καὶ πρὸ Ἀριστοτέλους τοῦτο ποιεῖ ὁ Πλάτων. διὰ μὲν γὰρ τοῦ εἰπεῖν ὡς βέλτιστος εἶη τὸ ἠθικὸν ἐδήλωσεν, διὰ δὲ τῶν ἐφεξῆς τὰ λοιπά· διὰ μὲν γὰρ τοῦ καὶ ἄριστα ἂν τὴν αὐτοῦ οἰκίαν διοικοίη, τὸ οἰκονομικὸν ἐσήμανεν, διὰ δὲ τοῦ καὶ πόλιν τὸ πολιτικόν. ὁ οὖν μαθὼν ταῦτα οὐκ ἂν ἀχαριστήσοι τῷ διδάξαντι, ἀλλὰ ἔσπευσεν ἂν ὁ εὖ παθὼν ἀντιποιῆσαι τὸν διδάσκαλον.

XLIV.

Πρᾶξις σὺν Θεῷ μδ'.

p. 521 a. ἐπὶ ποτέραν οὖν.

- 1 δεῖ καὶ πρὸς τὰς τυχοῦσας ἀπορίας ἀπαντᾶν, ἵνα μὴ δόξωσί τι εἶναι καὶ θορυβεῖν τὴν ψυχὴν· ἦσαν δὲ ἀπορίαί περὶ τε Λυκούργου καὶ Θησέως, καὶ ἐλέγετο, ὅτι ἄρα πολιτικοὶ ἦσαν, ἐπειδὴ οἱ ἱστορικοὶ μέμνηνται αὐτῶν ὡς μὴ μεγίστων, ἀλλ' ὡς κακῶς ἀναιρεθέντων. φαμὲν οὖν, ὅτι ψεῦδος· οὐ γὰρ τοιαῦτα λέγεται περὶ Λυκούργου ἀλλὰ θαυμαστά· πρῶτον μὲν γὰρ ὁ χρησμὸς ὁ Πυθικὸς ἐπήνεσεν αὐτὸν ὡς θεῖαν ἔχοντα πολιτείαν, ἔπειτα δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ μαρτυρεῖ αὐτῷ, ὅτι ἦν πολιτικός· πρῶτον μὲν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ἀπαθανόντος καὶ καταλείψαντος παῖδα καὶ βασιλεύσαντος τοῦ παιδός· καὶ πάλιν ἔγκυον γυναῖκα αὐτοῦ καταλειπόντος καὶ τεθνηκότος ἢ γυνὴ ἐδήλωσε τῷ Λυκούργῳ· ὅτι εἰ βούλει, διαφθείρω τὸ ἔμβρυον καὶ βασίλευσον σύ. ὁ δὲ ἐμέμψατο πάνυ τῇ γυναικὶ καὶ τεχθὲν τὸ βρέφος ἐκέλευσεν ἐπὶ τοῦ βασιλικοῦ θρόνου αὐτὸ τεθῆναι, καὶ πάντες ἐθαύμασαν τὸ δίκαιον αὐτοῦ.

17 Plut. Lyc. 5

13 mg. ἀπορία 16 mg. λύσις 17 mg. τὰ περὶ Λυκούργου
ἱστορούμενον α' 19 mg. β'

2 Ἀριστοτέλης] seq. ÷ in ras. M 19—20 ἄλλα—καὶ] om.
mg. add. M